

KATOLIKUS KÁNTORLAPOK

— Szerkeszti: Balogh Piusz O. Praem. —

Zsoltárelmélkedés a XX. századból

(Zsoltár 42/41,2–7)

Uram, Istenem, te magad vagy, aki benső vágyakozással töltöd el az emberi szívet önmagad után, mert jól tudod, hogy az embernek mily nagy szüksége van rád, még akkor is, ha ezt oly sokszor nem így érzi. A vágyat te adod, de azt nekünk szítanunk kell, mert ellanyhul, és vészes szárazságba esünk. *„Téged szomjazik az én lelkem, utánad sóvárog az én testem a puszta és úttalan és víznélküli földön.”* (Zsolt 63/62,2) *„Kitárom feléd a kezemet, mint víznélküli föld, olyan a lelkem előtted.”* (Zsolt 143/142,6) Honnan tudom, hogy rád szomjas a lelkem? Honnan tudom, hogy te fogsz megenyhíteni, Uram? A Szentlélek vizével öntözöd a kiszáradt, maga erejéből terméketlen lelket, mert *„meglátogattad a földet (lelkünk földjét) és megrészegítetted, sokszorosan meggazdagítottad. Isten folyója telve vizekkel ... (milyen vigasztaló hallani a Szentlélek fogyhatatlan teljességéről). Barázdáiba vizet vezetsz, és rögeit elsímítod, záporosókkal meglágyítod azt, és megáldod a sarjadó vetést ... lábad nyomában bőség fakad.”* (Zsolt 65/64,10–12) Látom, Uram, hogy szeretsz, de el sem tudom mondani, milyen nagyon! Hiszen *„rétek virulnak a sivatagban.”* (uo.) Ahol az előbb még szomjas föld várakozott, ott most virul az élet, ahol az imént még a bűn következményei uralkodtak, ott most kiárad a kegyelem. (vö. Róm 5,20) Szomjazik a lelkem az erős és élő Istenhez. Vágyakoznék-e a lélek, ha nem remélné a segítséget, kérne-e, ha nem hinne irgalmas Istenében? Bizony, csak te tarthatsz meg minket, Urunk, Istenünk, fordulj felénk orcád világságával és megszabadulunk!

Jaj, Uram, de sok keserűség van bennem, az én könnyhullatásom kenyeremmé lett nékem éjjel és nappal. Mit tegyek nagy szorongatásomban? *„Kiöntöm színed előtt az én siralmamat, és nyomorúságomat előtted feltárom.”* (Zsolt 142/141,3) A nyomorúság és a rossz bennem van, én szenvedek, de nem hagyom magamban, hanem szenvedésemet feltárom, Uram, neked. Bajomból sóhajomat feléd irányítom, milyen jó nekem, hogy meghallgatsz engem. *„Az ostoba ember nem veszi észébe, és a bolond nem érti ezeket”* (Zsolt 92/91,7), de én hiszem, Istenem és szeretlek téged, mert életemet tőled kaptam, és benned bízom. Hogy ez így van, és hozzád szólhatok, ez már önmagában oly nagy ajándék, amit fölfogni képtelen vagyok.

Mégis, Uram, gyenge vagyok és kiszolgáltatott, éjjel és nappal sírok, mert lelkem nem leli vigasztát. Bajaim körülfoznak engem és elborít a sötétség.

Visszagondoltam erre, és fölindult a lelkem, mikor jutok át újra a csodálatos hajlék helyéhez, egészen az Isten házáig? Mikor vigasztalsz meg, Uram? Mikor adhatok neked örvendező szívvel hálát? Mikor zenghetem az örvendezés és hálaadás énekét az ünneplő sokaságban?! *„Énekemmé lettek a te igazságaid, zarándokságomnak helyén. Megaláztatásomban az vigasztalt engem, hogy a te beszéded éltetett. Megemlékeztem a te örök ítéleteidről, Uram, és megvigasztalódtam.”* (Zsolt 119/118,54.50.52) Te magad vagy az én vigaszom, teremtető Istenem! Énekelni vágyom neked teljes szívemből és zengeni a te nevedet, de észre sem veszem, hogy szívemet kiöntve, s panaszommal fölsírva tehozzád egyedül téged dicsőítelek és magamat oltalmad alá helyezem. És íme, mit hallok? Miért vagy szomorú, én lelkem? Miért háborogsz bennem? Ki kérdi ezt, s mi készíti erre? Nemde te vagy az, én lelkem, akiben Isten él, és akiben ő működik mérhetetlen kegyelmével? Igen, te vagy az, lelkemnek legmélye, ahol az Örökkévaló lakozik mozdulatlan, élő nyugalomával, mint mindennek forrása és végső célja!

„Bízzál Istenben! —hallom— Bízzál Istenben, mert még hálát adsz néki!” — beléremeg a szívem. Még hálát adsz néki! Igen, mert az Istent szeretőknek minden a javukra szolgál. Te mindent jóra tudsz fordítani, mindent, még a rosszat is kegyelemmé tudod tenni! *„Vigadozunk a napokért, melyekben minket megaláztál, az esztendőkért, melyekben nyomorúságot láttunk.”* (Zsolt 90/89,15) A megaláztatások és nyomorúságaim mind-mind tehozzád visznek közelebb, Uram! Ha most ezt nem is érzem így, de hiszem, hogy vigadozom még ezekért szent orcád előtt. Hálát adok, már most hálát adok neked, Istenem, szenvedéseimért is, melyekről tudsz, és erőt adsz bennük nekem. Magam mellett tudlak, lelkemet hozzád emelem, mert szüntelenül ezt hallom: „Bízzál Istenben, mert még hálát adsz néki, ő az én orcám szabadítója, és én Istenem!”

„*Én Uram, én Istenem!*” (Lk 20,28) Szabadítóm és Királyom, Megmentőm és Megváltóm, Uram, Jézus Krisztus! Te értem szenvedtél kínhalált, értem vállaltál gyötrelmet. Nem azért, hogy nekem is úgy kelljen szenvednem, ahogy neked, hanem azért, mert végtelen szeretetedet tártad föl mindabban, amit az emberekért tettél. Rád tekintek, Uram, szomjas lelkem eléd tárom, az erős és élő Istenhez, aki legyőzte a bűnt és a halált. Ezért az örvendezés és hálaadás énekét mondva dicsőítelek téged, nevedet magasztalom és kiáltom: ő az én orcám szabadítója, és én Istenem!

Balogh Piusz O.Praem.

„Térdet, fejet hajtok”

Templomi tiszteletadási formák — I.

„*Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban!*” (Fil 2,10) Erre, a római kultúrkörben a legmagasabb világi méltóságnak kijáró tiszteletadásra buzdítja a híveket Szent Pál Jézussal, Jézus nevével kapcsolatban. Az „ábrázoló szimbolika” egyik legősibb formája a testtartások, gesztusok alkalma-